Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Niende Afdeling)

23. juli 2025 *

»Personalesag – ECB's personale – løn – forældreorlov – skat til Unionen – artikel 7, stk. 1, i forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 260/68 – fortolkning efter ordlyd, sammenhæng og formål – skattesats – skatteberegning«

I sag T-180/24,

DO ved advokaterne L. Levi og P. Baudoux,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Centralbank (ECB) ved O. Bubenzer og B. Ehlers, som befuldmægtigede, bistået af advokat B. Wägenbaur,

sagsøgt,

har

RETTEN (Niende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, L. Truchot (refererende dommer), og dommerne H. Kanninen og T. Perišin,

justitssekretær: fuldmægtig P. Cullen,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter retsmødet den 29. januar 2025,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

1 Sagsøgeren, DO, har med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TEUF og artikel 50a i statutten for Den Europæiske Unions Domstol nedlagt påstand om annullation af den afgørelse, som var indeholdt i hans lønseddel for juli 2023, vedrørende den skattesats, der blev anvendt på den løn, som han fik udbetalt, og Den Europæiske Centralbanks (ECB) fastsættelse af den skat, som skulle betales for denne måned (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Tvistens baggrund

2 Sagsøgeren blev ansat af ECB med virkning fra den 1. januar 2001. Her udførte han opgaver som revisor og teamleder.

3 I juli 2023, som talte 21 arbejdsdage, afholdt sagsøgeren forældreorlov i en periode på 11 dage i overensstemmelse med artikel 29 i ansættelsesvilkårene for ECB's personale, som præciseret ved artikel 5.11 i ECB's personalevedtægt, og arbejdede 10 dage. I henhold til disse bestemmelser er forældreorlov for medlemmer af ECB's personale ulønnet.

4 Den 14. juli 2023 fremsendte ECB sagsøgerens lønseddel for juli 2023, hvoraf det fremgik, at den skattesats, der fandt anvendelse på den løn, som han fik udbetalt for denne måned, var den samme som den, der fandt anvendelse i perioder, hvor han ikke afholdt forældreorlov.

5 Den 25. august 2023 indgav sagsøgeren på grundlag af artikel 41 i ansættelsesvilkårene for ECB's personale anmodning om administrativ prøvelse af den afgørelse, som var indeholdt i hans lønseddel for juli 2023, vedrørende den skattesats, der blev anvendt på den løn, som han fik udbetalt, og ECB's fastsættelse af den skat, som skulle betales for denne måned Til støtte for anmodningen om administrativ prøvelse gjorde sagsøgeren gældende, at den skyldige skat i henhold til artikel 3 og 4 i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 260/68 af 29. februar 1968 om fastlæggelse af betingelserne for og fremgangsmåden ved opkrævning af skat til De Europæiske Fællesskaber (EFT 1968 I, s. 37), som ændret ved Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1750/2002 af 30. september 2002 (EUT 2002, L 264, s. 15) (herefter »forordning nr. 260/68«), skulle beregnes på grundlag af det faktisk udbetalte vederlag. Sagsøgeren er således af den opfattelse, at eftersom han havde arbejdet ti dage i juli 2023, skulle den skat, der skulle betales for denne måned, beregnes af størrelsen af den løn, som han fik udbetalt for disse ti arbejdsdage, og ikke ved at anvende den skattesats, der fandt anvendelse på den månedsløn, han oppebar i forbindelse med en hel måneds arbejde.

6 Ved afgørelse af 17. oktober 2023 (herefter »afgørelsen om afslag på anmodningen om administrativ prøvelse«) afslog ECB sagsøgerens anmodning med den begrundelse, at i henhold til artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68 skal den skattesats, der anvendes til at fastsætte den skat, der skal betales af vederlag, som svarer til en periode på mindre end en måned, svare til den, der finder anvendelse på den »tilsvarende månedlige betaling«, dvs. ifølge ECB den fiktive løn, der svarer til en hel måneds arbejde. Efter ECB's opfattelse er denne praksis i overensstemmelse med Europa-Kommissionens tilgang.

7 Den 14. december 2023 indgav sagsøgeren på grundlag af artikel 41 i ansættelsesvilkårene for ECB's personale en klage over afgørelsen om afslag på anmodningen om administrativ prøvelse, som ECB's formand afslog ved afgørelse af 5. februar 2024 (herefter »afgørelsen om afslag på klagen«).

Parternes påstande

8 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– Om fornødent annulleres afgørelsen om afslag på anmodningen om administrativ prøvelse og afgørelsen om afslag på klagen.

– ECB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

9 ECB har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

Søgsmålets genstand

10 Ifølge retspraksis har annullationspåstande, der formelt er rettet mod afgørelsen om afvisning af en klage, den virkning, at den retsakt, der er genstand for klagen, indbringes for Retten, når de som sådan er uden selvstændigt indhold. Det samme gælder for en administrativ klage indgivet af et medlem af ECB's personale (jf. i denne retning dom af 8.9.2021, QB mod ECB, T-555/20, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:552, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

11 I det foreliggende tilfælde, hvor afgørelsen om afslag på anmodningen om administrativ prøvelse og afgørelsen om afslag på klagen blot bekræfter den afgørelse, som er indeholdt i sagsøgerens lønseddel for juli 2023, er påstanden om annullation af de nævnte afgørelser uden selvstændigt indhold, og det er derfor ufornødent at tage særskilt stilling til disse, selv om der i forbindelse med undersøgelsen af lovligheden af denne lønseddel nødvendigvis skal tages hensyn til den begrundelse, der fremgår af de ovenfor nævnte afgørelser om afslag på anmodningen om administrativ prøvelse og om afslag på klagen (jf. i denne retning dom af 8.9.2021, sag T-555/20, QB mod ECB, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:552, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

Realiteten

12 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender vedrørende for det første tilsidesættelse af de regler for beregning af skat, der er fastsat i forordning nr. 260/68, og om anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn, for det andet tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, og for det tredje tilsidesættelse af begrundelsespligten.

13 Det tredje anbringende skal undersøges først, og herefter det første og det andet anbringende.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

14 Sagsøgeren har gjort gældende, at ECB har tilsidesat sin begrundelsespligt, idet Banken uden at underbygge sine udsagn eller fremlægge nogen form for bevis blot har anført, at den havde anvendt den samme skatteberegningsmetode som Kommissionen. Desuden har sagsøgeren gjort gældende, at ECB ikke har redegjort for grunden til, at Banken anvender den samme skatteberegningsmetode på de medlemmer af dens personale, som afholder forældreorlov, som på dem, der afholder orlov uden løn, selv om disse situationer ikke er sammenlignelige i faktisk og retlig henseende.

15 ECB har bestridt disse argumenter.

16 I denne henseende skal det bemærkes, at begrundelsespligten i henhold til artikel 296 TEUF, der også fremgår af artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, udgør et grundlæggende princip i EU-retten, der har til formål dels at give den pågældende tilstrækkelige oplysninger til at fastslå, om den akt, der indeholder et klagepunkt mod ham, er begrundet, og om der er grundlag for at anlægge et søgsmål ved Retten, dels at gøre det muligt for denne at udøve sin kontrol. Begrundelsespligtens omfang skal vurderes i forhold til de konkrete omstændigheder, navnlig aktens indhold, arten af de anførte grunde og den interesse, som adressaten kan have i at modtage en forklaring (jf. dom af 4.7.2024, EUIPO mod KD, C-5/23 P, EU:C:2024:575, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis, og af 14.12.2022, TM mod ECB, T-440/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:800, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

17 Det er i øvrigt allerede blevet fastslået, at administrationen ikke er forpligtet til at begrunde sine tjenestemænds og øvrige ansattes lønsedler, for så vidt som den i disse lønsedler anvender almengyldige retsakter, i hvilken forbindelse den ikke har nogen skønsbeføjelse. Hvis tjenestemænd eller andre ansatte ved ECB som i det foreliggende tilfælde er af den opfattelse, at en eller flere lønsedler er bebyrdende for dem, og beslutter at indgive en anmodning om administrativ prøvelse og herefter en klage, er administrationen imidlertid forpligtet til at begrunde sine afgørelser om afslag på anmodningen og klagen, idet det præciseres, at begrundelsen for disse afgørelser om afslag skal være sammenfaldende med indholdet af de lønsedler, som anmodningen om administrativ prøvelse og klagen var rettet mod (jf. i denne retning og analogt dom af 18.9.2003, Lebedef m.fl. mod Kommissionen, T-221/02, EU:T:2003:239, præmis 62).

18 I det foreliggende tilfælde fremgår det såvel af afgørelsen om afslag på anmodningen om administrativ prøvelse som af afgørelsen om afslag på klagen, at ECB forklarede sagsøgeren, at Banken havde fortolket artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68 således, at henvisningen til begrebet »tilsvarende månedlig betaling« i denne bestemmelse forudsatte, at de skattesatser, der var fastsat for hvert enkelt indtægtstrin, således som det fremgår af samme forordnings artikel 4, skulle anvendes på den »fiktive« løn svarende til en hel måneds arbejde. ECB anførte ligeledes, at Banken havde beregnet den skat, som sagsøgeren skulle betale for juli 2023, i forhold til antallet af arbejdsdage, idet den på den løn, der blev udbetalt til sagsøgeren, anvendte den samme skattesats som den, der anvendtes på hans sædvanlige løn, og som svarede til en hel måneds arbejde.

19 Henset til det ovenstående skal det fastslås, at begrundelsen i afgørelsen om afslag på anmodningen om administrativ prøvelse og afgørelsen om afslag på klagen klart og utvetydigt angiver den skatteberegningsmetode, som ECB har anvendt, og det ræsonnement, som denne

institution har fulgt. Sagsøgeren har således været i stand til at forstå, hvilke konsekvenser den trufne foranstaltning ville have for ham, og Unionens retsinstanser kan efterprøve lovligheden af disse afgørelser.

20 Det skal tilføjes, at en begrundelse ikke nødvendigvis skal være udtømmende og må anses for tilstrækkelig, når den redegør for de faktiske omstændigheder og retlige betragtninger, der har været afgørende for afgørelsens opbygning (jf. i denne retning dom af 13.12.2017, T-692/16, CJ mod ECB, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:894, præmis 116 og den deri nævnte retspraksis). Administrationen er således ikke forpligtet til at tage stilling til alle de argumenter, der er fremført for den (jf. i denne retning dom af 11.1.2007, Technische Glaswerke Ilmenau mod Kommissionen, C-404/04 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2007:6, præmis 30).

21 Sagsøgerens argumenter, hvorved denne har foreholdt ECB ikke i tilstrækkelig grad at have underbygget begrundelsen om, at ECB anvendte den samme skatteberegningsmetode som den, Kommissionen anvendte, eller for ikke at have forklaret, hvorfor den anvendte den samme skatteberegningsmetode på de medlemmer af dens personale, der afholder forældreorlov, og på dem, der afholder orlov uden løn (jf. præmis 14 ovenfor), kan ikke rejse tvivl om konstateringen i præmis 19 ovenfor, eftersom ECB ikke havde nogen forpligtelse til at besvare alle de argumenter, som sagsøgeren havde fremført.

22 Det følger heraf, at det tredje anbringende om, at den anfægtede afgørelse er utilstrækkeligt begrundet, skal forkastes.

Det første anbringende om tilsidesættelse af de regler for skatteberegning, der er fastsat i forordning nr. 260/68, og om anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn

23 Sagsøgeren har indledningsvis gjort gældende, at i henhold til artikel 3 og 4 i forordning nr. 260/68 skal den skat, som Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte skal betale, beregnes på grundlag af den løn, som udbetales til dem. Til støtte herfor har sagsøgeren bl.a. påberåbt sig den retspraksis, der følger af dom af 21. oktober 2009, Ramaekers-Jørgensen mod Kommissionen (F-74/08, EU:F:2009:142). Sagsøgeren har præciseret, at Unionens retsinstanser ikke på noget tidspunkt udtrykkeligt har taget stilling til dette spørgsmål. Sagsøgeren har tilføjet, at begrebet »tilsvarende månedlige betaling« i artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68 ikke er præcist defineret, og at ECB's fortolkning i den anfægtede afgørelse ikke er åbenbar. Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at i tilfælde af tvivl om fortolkningen af en skatteregel bør den fortolkning, der er mest fordelagtig for den skattepligtige, lægges til grund.

24 Sagsøgeren har dernæst anført, at i modsætning til, hvad ECB har gjort gældende i afgørelsen om afslag på anmodningen om administrativ prøvelse og afgørelsen om afslag på klagen, er den metode, som ECB har anvendt, ikke den samme som den, der anvendes af Kommissionen, selv om artikel 10 i forordning nr. 260/68 forpligter Unionens administrationer til at rådføre sig med hinanden med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af forordningens bestemmelser. Sagsøgeren har illustreret dette argument med en beregning, der er foretaget ved hjælp af et økonomisk regneværktøj, der stilles til rådighed for Kommissionens personale, og som viser, at denne institution i en situation, der kan sidestilles med sagsøgerens, beregner den skyldige skat på grundlag af den løn, som den pågældende tjenestemand eller anden ansatte faktisk har modtaget. Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at ECB i en meddelelse til personalet, der blev offentliggjort på institutionens intranet den 19. januar 2024, har anerkendt, at pro rata-metoden til beregning af skatten for de perioder, hvor der ikke er udført en hel måneds arbejde, er mangelfuld.

25 Sagsøgeren har endelig gjort gældende, at ECB med urette anvendte den samme metode til beregning af den skat, som en tjenestemand eller anden ansat skal betale i tilfælde af forældreorlov eller orlov uden løn, selv om disse to former for orlov ikke kan sidestilles. Ifølge sagsøgeren har et medlem af personalet, der har orlov uden løn, ret til at udøve tilknyttede lønnede aktiviteter under den nævnte orlov, mens dette ikke er tilfældet for et medlem af personalet, der har forældreorlov.

26 ECB har bestridt denne argumentation.

27 Indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren med det første anbringende, selv om det formelt vedrører en tilsidesættelse af de regler for skatteberegning, der er fastsat i forordning nr. 260/68, og anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn, reelt har foreholdt ECB at have begået en retlig fejl. Med dette første anbringende har sagsøgeren nemlig gjort gældende, at ECB's fortolkning af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68 er fejlagtig. Hvis dette er tilfældet, bør det imidlertid konkluderes, at ECB har begået en retlig fejl ved fortolkningen af denne bestemmelse, hvilket sagsøgeren i øvrigt erklærede sig enig i i retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten.

28 Det skal ligeledes bemærkes, at sagsøgerens argumentation, hvorved han har gjort gældende, at det er med urette, at ECB anvendte den samme metode til beregning af den skat, som en tjenestemand eller anden ansat skal betale, når denne har forældreorlov eller orlov uden løn, eftersom disse to former for orlov ikke kan sidestilles (jf. præmis 25 ovenfor), er sammenfaldende med det, der er anført i det andet anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, som vil blive behandlet nedenfor efter undersøgelsen af det første anbringende.

29 Hvad angår dom af 21. oktober 2009, Ramaekers-Jørgensen mod Kommissionen (F-74/08, EU:F:2009:142), som sagsøgeren har påberåbt sig til støtte for argumentet om, at den skat, som Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte skal betale, altid skal beregnes på grundlag af den løn, som udbetales til dem (jf. præmis 23 ovenfor), skal det i lighed med det af ECB anførte bemærkes, at situationen i den nævnte dom adskiller sig fra situationen i denne sag. Det spørgsmål, der blev stillet i den sag, der gav anledning til denne tidligere dom, vedrørte nemlig fastsættelsen af beskatningsgrundlaget med henblik på beregningen af den skyldige skat i det særlige tilfælde, hvor sagsøgeren efter sin ægtefælles død kumulerede sin løn med en efterladtepension, der som følge af den nævnte kumulation blev pålagt en højere skat, end hvis den var blevet beskattet særskilt. I denne sag fastslog Personaleretten, at beskatningsgrundlaget under sådanne omstændigheder bestod af det beløb, der udgjorde summen af tjenestemandens eller den ansattes løn, og af den efterladtepension, der blev udbetalt hver måned (dom af 21.10.2009, Ramaekers-Jørgensen mod Kommissionen, F-74/08, EU:F:2009:142, præmis 48-54). Det spørgsmål, der er rejst i den foreliggende sag, vedrører imidlertid fastsættelsen af den skattesats, der finder anvendelse på de beløb, som Unionen udbetaler til sine tjenestemænd eller øvrige ansatte, når disse beløb vedrører en arbejdsperiode på mindre end en måned. Den vedrører ikke fastsættelsen af beskatningsgrundlaget.

30 Angående de konklusioner, som sagsøgeren har draget af, at der blev anvendt et økonomisk regneværktøj, som var stillet til rådighed for Kommissionens personale (jf. præmis 24 ovenfor), uanset spørgsmålet om bevisværdien af et sådant værktøj, skal det bemærkes, at den beregning, som sagsøgeren har foretaget, hviler på den fejlagtige antagelse, at lønnen for en arbejdsperiode på mindre end en måned kan sidestilles med den fulde månedsløn for en tjenestemand eller anden ansat, der udfører sit arbejde på deltid. Sagsøgeren har nemlig med henblik på at udarbejde talmæssige oplysninger sammenlignet situationen for en tjenestemand i lønklasse AD 10, løntrin 4, der modtager en fuld månedsløn, med situationen for en tjenestemand i samme lønklasse og på

samme løntrin, der udøver sit sædvanlige arbejde på deltid med 50% af fuld arbejdstid, over den samme månedlige periode. I disse to situationer er den løn, som en tjenestemand i lønklasse AD 10, løntrin 4, modtager, imidlertid en fuld månedsløn, selv om den i det ene af de to tilfælde udbetales på grundlag af et arbejde udført på deltid, og ikke en løn, der udbetales for en arbejdsperiode på mindre end en måned som omhandlet i artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68.

31 Efter disse indledende bemærkninger skal det fastslås, at undersøgelsen af det spørgsmål, der er stillet med det første anbringende vedrørende fastsættelsen af den skattesats, der finder anvendelse på de beløb, som Unionen udbetaler til sine tjenestemænd og øvrige ansatte, når disse beløb vedrører en arbejdsperiode på mindre end en måned, kræver en fortolkning af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68, idet parterne ikke er enige på dette punkt.

32 I denne henseende bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. dom af 21.12.2023, G.K. m.fl. (Den Europæiske Anklagemyndighed), C-281/22, EU:C:2023:1018, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

33 Hvad angår ordlyden af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68 bemærkes, at denne fastsætter følgende:

»Hvis den betaling, der skal beskattes, vedrører en periode på mindre end en måned, anvendes den skatteprocent, der gælder for den tilsvarende månedlige betaling.«

34 Artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68 lader således den skattesats, der finder anvendelse på en »betaling, der skal beskattes«, afhænge af den skattesats, der finder anvendelse på den »tilsvarende månedlige betaling«.

35 I denne henseende bemærkes, at betydningen og rækkevidden af begrebet »betaling, der skal beskattes« kan fastlægges under hensyntagen til artikel 3 i forordning nr. 260/68. Det følger af sidstnævnte bestemmelse, at løn, vederlag og honorarer af enhver art, som udbetales af Unionen til dens tjenestemænd og øvrige ansatte, er skattepligtige og derfor kan kvalificeres som »betaling, der skal beskattes« som omhandlet i denne forordnings artikel 7, stk. 1, og udgør beskatningsgrundlaget, i hvilken forbindelse der dels ikke medregnes forskellige beløb og godtgørelser, som udgør dækning af udgifter afholdt som følge af disses tjenesteudøvelse, dels fratrækkes forskellige tilskud og tillæg, der gives under hensyn til familie eller er af social karakter, og på hvilket der alt efter den pågældende tjenestemands eller ansattes situation anvendes et eller flere nedslag.

36 Begrebet »tilsvarende månedlig betaling« er derimod ikke defineret i forordning nr. 260/68.

37 Dette begreb kan, for så vidt som det henviser til en betaling, der både betegnes som »månedlig« og »tilsvarende«, ikke fortolkes således, at det henviser til beskatning af en betaling, som ikke forekommer månedligt. Følgelig skal artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68 efter sin ordlyd fortolkes således, at når medlem af personalet modtager et vederlag, der svarer til en periode på mindre end en måned, beregnes den skattesats, der finder anvendelse på dette delvise vederlag, på grundlag af den månedlige løn i forhold til en hel måneds arbejde.

38 Det skal undersøges, om denne fortolkning af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68, der følger af dens ordlyd, bekræftes af såvel en fortolkning efter bestemmelsens sammenhængs og formål.

39 Hvad for det første angår den sammenhæng, hvori artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68 indgår, bemærkes navnlig, at artikel 3-7 og 13 i forordning nr. 260/68 fastsætter reglerne for beskatningsgrundlag og for beregning af skatten. Denne forordnings artikel 3, stk. 1, bestemmer, at skatten beregnes på månedsbasis, og i nævnte forordnings artikel 13 defineres endvidere de væsentligste bestanddele af beskatningsgrundlaget. Samme forordnings artikel 4-6 fastsætter metoden til beregning af skatten. Artikel 4 fastsætter bl.a. den progressive skattesats på 8-45% for hvert indtægtstrin. Desuden præciserer artikel 5 metoden til beregning af visse af disse indtægter med henblik på fastsættelsen af beskatningsgrundlaget, mens artikel 6 fastsætter visse undtagelser fra artikel 3 og 4 med henblik på fastsættelsen af skattesatsen for visse indtægter.

40 Artikel 7 i forordning nr. 260/68 præciserer dernæst visse regler for fastsættelse af skattesatsen, når betalingen til den skattepligtige person vedrører en arbejdsperiode på over en måned. Artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68 regulerer det tilfælde, hvor betalingen vedrører en arbejdsperiode på mindre end en måned. Nævnte artikels stk. 2 omhandler betaling for en arbejdsperiode på over en måned. Denne artikels stk. 3 omhandler det tilfælde, hvor der foretages efterbetalinger, som ikke vedrører den måned, i hvilken de udbetales.

41 Artikel 7 i forordning nr. 260/68 henviser således til en periode på en måned med henblik på at sondre mellem perioder, der enten er kortere eller længere. Henset til, at skatten i henhold til denne forordnings artikel 3 skal betales hver måned af den løn, som Unionen udbetaler til hver enkelt skattepligtig for en arbejdsperiode på en måned, fraviger de regler for fastsættelse af skattesatsen, der er fastsat i nævnte forordnings artikel 7, følgelig de regler, der følger af samme forordnings artikel 3 og 4, og som finder anvendelse, når en betaling foretages til en skattepligtig som modydelse for en arbejdsperiode af denne varighed.

42 Det skal i øvrigt bemærkes, at det fremgår af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 260/68, at »[h]vis den betaling, der skal beskattes, vedrører en periode på over en måned, beregnes skatten, som hvis denne betaling havde være ligeligt fordelt over de måneder, den vedrører«.

43 Det følger af denne bestemmelse, at i det tilfælde, hvor den betaling, der skal beskattes, vedrører en periode på over en måned, skal det med henblik på fastsættelsen af den skyldige skat lægges til grund, at denne betaling normalt er blevet fordelt på de måneder, som den vedrører. En løn, der undtagelsesvis udbetales for en sådan periode, skal således beskattes med samme sats som den, der anvendes på den løn, som den skattepligtige har modtaget for en hel måneds arbejde.

44 Det samme gælder for den sats, der anvendes på den løn, som udbetales for en periode på mindre end en måned.

45 Den sammenhæng, hvori artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68 indgår, underbygger således den fortolkning af denne bestemmelse, der følger af dens ordlyd, og som er anført i præmis 37 ovenfor.

46 Hvad for det andet angår de formål, der forfølges med den lovgivning, som den nævnte bestemmelse er en del af, bemærkes, at det fremgår af præamblen til forordning nr. 260/68, at denne bl.a. har til formål at fastsætte, på hvilke betingelser Unionens tjenestemænd og øvrige ansatte skal beskattes af løn, vederlag og honorarer som fastsat i artikel 13 i protokollen vedrørende privilegier og immuniteter.

47 Selv om formålene med artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68 ikke klart kan identificeres ved en læsning af denne bestemmelse eller denne forordning, skal det desuden fremhæves, at en fortolkning af denne bestemmelse som den, sagsøgeren har foreslået, hvor de regler for

skatteberegning, der er fastsat i samme forordnings artikel 3 og 4, finder anvendelse på vederlag, der vedrører en periode på mindre end en måned, ville fratage den nævnte bestemmelse enhver effektiv virkning, eftersom det ville svare til at anvende de samme regler for beregning af skatten – herunder den i denne forbindelse anvendte skattesats – som dem, der er fastsat i artikel 3 og 4 i forordning nr. 260/68, på vederlag, der vedrører en periode på mindre end en måned, selv om netop denne betingelse er afgørende for anvendelsen af den skattesats, der er fastsat i artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68.

48 Det må således fastslås, at en fortolkning ud fra formålet med artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68 ligeledes understøtter konklusionen i præmis 37 ovenfor.

49 Det følger af det ovenstående, at artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68 skal fortolkes således, at ved udbetaling af vederlag, der vedrører en arbejdsperiode på mindre end en måned, finder den skattesats, der gælder for den løn, som den pågældende tjenestemand eller ansatte har modtaget for en hel måneds arbejde, anvendelse på det omhandlede beløb. Når en tjenestemand eller anden ansat modtager vederlag for en arbejdsperiode på mindre end en måned, beregnes skatten således dels ved at anvende den samme skattesats som den, der ville finde anvendelse, hvis den pågældende tjenestemand eller ansatte havde arbejdet en hel måned, dels ved at beregne skatten i forhold til de dage, hvor denne faktisk har arbejdet.

50 Ved at vedtage den anfægtede afgørelse på grundlag af artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68, således som denne skal fortolkes i overensstemmelse med de grunde, der fremgår af præmis 33-48 ovenfor, begik ECB derfor ikke en retlig fejl, hvorfor det første anbringende skal forkastes.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet

51 Sagsøgeren har foreholdt ECB, at Banken ikke med hensyn til skatteberegningen sondrede mellem to situationer, som efter sagsøgerens opfattelse er forskellige, hvilket er i strid med ligebehandlingsprincippet. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at ECB med urette anvender den samme metode til at beregne skatten for en tjenestemand eller anden ansat, der afholder forældreorlov, som den, der anvendes, når en sådan tjenestemand eller ansat afholder anden form for orlov uden løn, selv om disse to former for orlov efter sagsøgerens opfattelse ikke kan sidestilles. Til støtte for sit argument har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at et medlem af personalet, der har anden orlov uden løn end forældreorlov, har ret til at udøve tilknyttede lønnede aktiviteter under den nævnte orlov, mens dette ikke er tilfældet for et medlem af personalet, der har forældreorlov, og at en sådan økonomisk forskel bør have betydning for beregningen af den skat, der skal betales.

52 ECB har bestridt disse argumenter.

53 Indledningsvis skal det fastslås, at ligebehandlingsprincippet er et grundlæggende EU-retligt princip, som nu er fastslået i artikel 20 i chartret om grundlæggende rettigheder, og som udgør et almindeligt EU-retligt princip, der kræver, at ensartede situationer ikke må behandles forskelligt, og at forskellige situationer ikke må behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet. En forskellig behandling er begrundet, når den er baseret på et objektivt og rimeligt kriterium, dvs. når den beror på et med den pågældende lovgivning lovligt tilstræbt formål, og når forskellen står i rimeligt forhold til det formål, som tilstræbes med denne behandling (jf. dom af 30.11.2023, MG mod EIB, C-173/22 P, EU:C:2023:932, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

54 Ifølge fast retspraksis forudsætter en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet på grund af en forskellig behandling, at de pågældende situationer er sammenlignelige, henset til alle de omstændigheder, som kendetegner dem. De omstændigheder, som kendetegner forskellige situationer og deres eventuelle sammenlignelige karakter, fastlægges og vurderes på grundlag af indholdet af og formålet med de omhandlede bestemmelser, idet der i dette øjemed skal tages hensyn til de foreliggende principper og mål på det område, som den pågældende retsakt henhører under (jf. dom af 30.11.2023, MG mod EIB, C-173/22 P, EU:C:2023:932, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

55 I det foreliggende tilfælde skal det fastslås, at situationen for et medlem af personalet, der har forældreorlov i henhold til artikel 29 i ansættelsesvilkårene for ECB's personale, som præciseret i artikel 5.11 i vedtægten for personalet ved ECB, med hensyn til den løn, som udbetales til den pågældende, kan sidestilles med situationen for et medlem af personalet, der har ret til en anden form for orlov uden løn som fastsat i de nævnte ansættelsesvilkårs artikel 30 og præciseret i den nævnte vedtægts artikel 5.12. Uanset retsgrundlaget for den omhandlede orlov og uanset, om der er tale om artikel 29 eller artikel 30 i ansættelsesvilkårene for ECB's personale, kaldes denne orlov »ulønnet«, dvs. at den indebærer, at det pågældende medlem af personalet i begge tilfælde og under denne orlovsperiode ikke modtager nogen løn fra ECB i forbindelse med udøvelsen af tjenesten. Der er desuden intet til hinder for, at forældreorlov og anden orlov uden løn inden for ECB tildeles for en periode på mindre end en måned, eller at sådan orlov påbegyndes i løbet af en måned, således at medlemmer af personalet, der er berørt af en sådan orlov, i begge tilfælde kan modtage en løn, der vedrører en periode på mindre end en måned.

56 Følgelig kan sagsøgeren ikke med føje gøre gældende, at forældreorloven og de andre former for orlov uden løn, der er fastsat i ansættelsesvilkårene for ECB's personale, ikke kan sidestilles, hvilket indebærer, at han ikke med føje kan påberåbe sig, at der er sket tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet som følge af, at ECB har anvendt artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 260/68 på samme måde på de tilfælde af forældreorlov eller orlov uden løn, der tildeles for en periode på mindre end en måned, eller som påbegyndes i løbet af en måned, og som giver anledning til udbetaling af en løn, der vedrører en periode på mindre end en måned.

57 Denne konklusion drages ikke i tvivl af sagsøgerens argument om, at en et medlem af ECB's personale, der har anden orlov uden løn end forældreorlov, har ret til at udøve tilknyttede lønnede aktiviteter under den nævnte orlov, mens dette ikke er tilfældet for et medlem af ECB's personale, der har forældreorlov, således at deres situation ikke kan sidestilles. Muligheden for, at visse medlemmer af personalet, der har anden orlov uden løn end forældreorlov, kan udøve en bibeskæftigelse, er nemlig uden betydning for deres økonomiske situation i forhold til ECB, idet udbetalingen af deres løn er suspenderet, ligesom det er tilfældet for udbetalingen af løn til de medlemmer af personalet, der er på forældreorlov.

58 Det andet anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet skal derfor forkastes, og følgelig skal ECB frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

59 Ifølge Rettens procesreglements artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med ECB's påstand.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Niende Afdeling):

1) Den Europæiske Centralbank (ECB) frifindes.

2) DO betaler sagsomkostningerne.

Truchot Kanninen Perišin

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 23. juli 2025.

Underskrifter